

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **I. Ch.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem, Jugoslávských partyzánů 1603/23, 160 00 Praha 6 – Dejvice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2016, č.j. OAM-58/LE-LE05-LE23-PS-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2016, č.j. OAM-58/LE-LE05-LE23-PS-2016, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1.1.2016 (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 27.8.2016.

Žalobce žalovanému rozhodnutí obecně vytýkal nezákonnost spočívající v nezjištění skutečného stavu věci a nezákonnost spočívající v porušení návratové směrnice 2008/115/ES, která omezení na osobní svobodě považuje za krajní opatření. Poukazoval na to, že ČR neplní své povinnosti vyplývající z čl. 15 této směrnice, který žalobce citoval, a nemá zajištěna žádná mírnější opatření, přestože tato směrnice má od roku 2010 přímý dopad do právního řádu ČR. Žalobce v citovaném čl. 15 zdůraznil zejména to, že zajištění státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, je mezním opatřením, jehož má být využito, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Žalobce poukázal na to, že žalovaný přistoupil k jeho zajištění v situaci, kdy již byl

zajištěn podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), do 4.6.2016, tj. na dostatečně dlouhou dobu pro řádné zjištění skutkového stavu a provedení šetření ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce považuje zajištění za opatření nepřiměřeně tvrdé.

Žalobce zdůraznil, že jeho manželka je občankou EU a proto nemělo být správní řízení o jeho vyhoštění (meritorně dosud rozhodnuto v tomto řízení nebylo) vůbec zahájeno s ohledem na princip přiměřenosti zakotvený v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce sice připustil, že se svou manželkou nežije, resp. že „došlo k rozchodu od stolu a lože“, avšak v tomto neshledával porušení podmínek stanovených § 15a zákona o pobytu cizinců, když mezi podmínkami udělení pobytových statusů rodinného příslušníka EU není požadavek, aby manželé žili ve společné domácnosti. Žalobce zdůraznil, že správní orgán jím byl informován o tom, že se mu s novou partnerkou N. P. v ČR narodilo společné dítě E. P., nar. „X“, kdy žalobce podal žalobu na určení otcovství u příslušného soudu. Dále poukazoval na to, že jeho vyhoštění je v rozporu se zájmem dítěte a je zcela nepřiměřené, stejně tak jako jeho zajištění, neboť v jeho důsledku je dítěti odíráno právo na výchovu oběma jeho rodiči a právo na harmonický vývoj.

Žalobce označil všechna předchozí řízení o správním vyhoštění a nepovolování víz pro žalobce za zneužívání práva ze strany státních institucí a poukázal na xenofobie ze strany české veřejnosti, historii soužití různých národů na území ČR a historické a kulturní vazby ČR na dnešní Zakarpatskou Ukrajinu, odkud žalobce pochází. Žalobce výslovně připomněl tzv. Minoritní dohodu ze Saint Germain en Laye z roku 1919, kterou se Československo zavázalo poskytnout národům Podkarpatské Rusi autonomní svazek v rámci Československa.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost a zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Nesouhlasil s tím, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, když ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu, představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku (viz např. rozhodnutí NSS ze dne 17.9.2014, č.j. 5 Azs 13/2013-30). Žalovaný shrnul skutková zjištění, zejména poukázal na to, že žalobce od 6.3.2013 neoprávněně pobýval na území ČR, a to bez víza či pobytového oprávnění a od 5.3.2012 bez platného cestovního dokladu, vykonával zde nelegálně práci a prokazoval svou totožnost padělaným cestovním dokladem Rumunska. Žalovaný zdůraznil, že na daný případ aplikoval řádně pojem „veřejný pořádek“ a své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Z jednání žalobce je zřejmé, že vědomě a opakovaně porušuje zákonem uložené povinnosti a svým jednáním zcela jasně demonstruje neúctu k právnímu řádu ČR. Žalovaný zrekapituloval vyjádření žalobce při podání vysvětlení, včetně popisu jeho osobních poměrů a rodinných vazeb. Poukázal na to, že žalobce sám uvedl, že opakovaně a dlouhodobě neplnil povinnosti mu stanovené právním řádem ČR, čehož si musel být vědom, když vypověděl, že nevycestoval z ČR, ačkoliv byl za neoprávněný pobyt Policií ČR pokutován a byly mu vystaveny tři po sobě následující, navazující výjezdní příkazy a rovněž byl ve třech případech pokutován za nesplnění povinnosti pobývat na území ČR s platným cestovním dokladem. Přestože správní orgány opakovaně nevyhověly jeho žádostem o povolení k pobytu, žalobce nikdy dobrovolně tato rozhodnutí nerespektoval a nevycestoval. Svůj pobyt na území ČR řešil pořízením padělaného dokladu totožnosti Rumunska, kterým se prokázal Policii ČR v rámci pobytové kontroly. Žalovaný tak dovodil,

že žádost o mezinárodní ochranu je žalobcem podána účelově s cílem oddálit možnost jeho vyhoštění z území ČR, neboť o mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku svého zajištění policií za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců, a to až po více než 3 letech nelegálního pobytu na území ČR. Současně vzal žalovaný za prokázané, že propuštění žalobce ze ZZC a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu ČR, jelikož opakovaně a dlouhodobě různým způsobem právní předpisy ČR porušoval, když pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a víza, byl na území ČR zaměstnán bez oprávnění k pobytu a povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Bylo prokázáno, že žalobce nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR a za účelem oklamání orgánů ČR odpovědných za kontrolu dodržování pobytového režimu a prodloužení svého neoprávněného pobytu na území ČR si opatřil padělaný doklad Rumunska. Shora uvedená zjištění, dle žalovaného ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům ČR. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutí NSS č.j. 4 Azs 99/2015-26, ze dne 29.5.2015. Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce zvážil možnost uložení zvláštních opatření, jejichž účinnost však musel vyloučit s ohledem na shora uvedené, když žalobce v minulosti se správními orgány nespolupracoval, naopak tyto úmyslně uváděl v omyl, když se prokazoval padělaným dokladem totožnosti, který si právě za tímto účelem obstaral. Žalovaný rovněž připomněl, že žalobce v současné době nemá platný cestovní pas, který bude zapotřebí obstarat, což je v souladu s názorem Krajského soudu v Praze ze dne 7.8.2014, č.j. 44 A 40/2014-22, důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC dokonce po maximální dobu. Stanovení doby zajištění na 110 dnů bylo řádně zdůvodněno, žalovaný uvedl zcela konkrétní okolnosti případu (předpokládaná délka řízení, včetně případného soudního přezkumu), které vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci.

K námitce porušení návratové směrnice 2008/115/ES žalovaný nejprve odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4.8.2015, č.j. 44 A 49/2015-21, ze kterého vyplývá, že „*Nelze tedy bez dalšího akceptovat obecné tvrzení žalobce, že v případě, kdy spadá do režimu nastaveného implementací návratové směrnici, nemůže být omezen na osobní svobodě na základě úpravy obsažené v ustanovení § 46a zákona o azylu*“. Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl nejprve zajištěn dle ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, avšak z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9.5.2016 byl tzv. „přezajištěn“ a správní orgán pak postupoval dle § 46a zákona o azylu, proto už se na žalovaného nevztahuje návratová směrnice 2008/115/ES, nýbrž směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (přijímací směrnice), neboť návratová směrnice dle čl. 2 odst. 1 dopadá na „*státní příslušníky třetích zemí neoprávněně pobývajících na území členského státu*“, přičemž dle bodu 9 odůvodnění návratové směrnice státní příslušník třetí země, který požádal o azyl v některém členském státě, nemá být považován za osobu neoprávněně pobývajících na území daného členského státu. Žalovaný v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015, č.j. 2 Azs 203/2014-47, a rozsudek ze dne 2.4.2014, č.j. 6 As 146/2013-44).

Žalovaný k námitce týkající se jeho rodinných vazeb v ČR, kdy žalobce zdůrazňoval, že jeho manželka je občankou ČR a dále, že zde žije jeho nezletilá dcera E. P., uvedl, že se osobními a rodinnými poměry žalobce podrobně zabýval. Žalovaný poukázal na rozpory ve vyjádřeních žalobce, který naposledy uváděl, že s manželkou sice nežije, ale občas se vídají a

její děti jsou na něj zvyklé, pročez chce v ČR zůstat, aby jim pomáhal, když současně není vyloučeno, že časem s manželkou obnoví soužití. V předchozí výpovědi před OPKPE Pardubice však žalobce uvedl, že se s manželkou nevidá, finančně jí nepřispívá, jen si občas telefonují. Tato ani 1,5 roku neví, kde žalobce bydlí. Z žalobcem uvedených informací, proto správní orgán dovodil, že žalobce s manželkou a s jejími dětmi nejméně 18 měsíců nežije, proto nelze dovodit, jak blízký vztah k těmto má, zejména s ohledem na jeho tvrzení, že má nezletilou dceru E. P., jejíž matkou je jeho přítelkyně N. P. Otcovství žalobce k nezletilé E. P. však dosud určeno nebylo, žalobce sám uvedl, že není zapsán v rodném listě nezletilé. Další rodinné vazby žalobce v ČR nemá. Z výše uvedeného žalovaný došel k závěru, že ČR není jedinou zemí, v níž by mohl žalobce naplňovat svůj soukromý a rodinný život, proto nelze nepředpokládat, že by zajištění žalobce představovalo zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud zejména zdůrazňuje, že v žalobou zahájeném řízení soud přezkouvává napadené rozhodnutí o zajištění žalobce – žadatele o azyl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Úkolem soudu ve věci nyní projednávané bylo přezkoumat, zda správní orgán v řízení o zajištění podle § 46a zákona o azylu postupoval v souladu se zákonem, resp. zda toto řízení nebylo zatíženo takovými vadami, které by mohly vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a v důsledku toho k zásahu do veřejného subjektivního práva žalobce. Předmětem soudního přezkumu tak není rozhodnutí správního orgánu o zahájení správního řízení o vyhoštění žalobce ani otázka přiměřenosti jeho případného vyhoštění, jak se snad žalobce mylně domnívá.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 7.5.2016, č.j. KRPE-39138-15ČJ-2016-170022-SV, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a umístěn do ZZC do 4.6.2016. Dne 9.5.2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil obavou z povolání do armády na Ukrajině a skutečností, že v ČR žije jeho manželka a má zde i dceru. Žalovaný dne 11.5.2016 vydal rozhodnutí č.j. OAM-58/LE-LE05-LE23-PS-2016, dle kterého je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců do 27.8.2016. Z obsahu shora označeného rozhodnutí o zajištění vyplývá (pozn. soudu žalovaný to ve svém rozhodnutí rovněž konstatoval), že žalobce při pobytové kontrole dne 6.5.2016 na ulici „X“ v „X“ předložil padělaný občanský průkaz Rumunska, vystavený na

jméno I. Ch., nar. „X“, státní příslušnost Rumunsko. Dále bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR od 5.3.2012 bez platného cestovního dokladu, od 6.3.2013 bez víza či platného oprávnění k pobytu a byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobci bylo doručeno dne 7.5.2016 oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR od 14.8.2005 na základě víza na 90 dnů za účelem podnikání a dále od 18.5.2006 do 17.5.2011 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž povolení zaniklo ukončením doby platnosti. Žalobce v březnu 2011 odcestoval na Ukrajinu, aby si zajistil nový cestovní doklad a na základě pozvání H. D., občanky ČR, přicestoval do ČR na vízum s platností od 17.8.2011 do 30.9.2011 a dne 9.9.2011 se s H. D. oženil. Povolení k pobytu pro rodinného příslušníka občana EU nebylo žalobci na základě jeho žádosti ze dne 14.9.2011 uděleno (rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.3.2012). Žalobce přesto území ČR neopustil, byl za neoprávněný pobyt Policií ČR pokutován, byly mu vystaveny tři navazující výjezdní příkazy a byl i třikrát pokutován za nesplnění povinnosti pobývat na území ČR s platným cestovním dokladem. Žalobce opětovně bezúspěšně žádal o povolení pobytu z titulu rodinného příslušníka občana EU (zamítavé rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.3.2013), žalobce z ČR nevycestoval a pobýval zde bez platného cestovního dokladu a víza nebo bez platného oprávnění k pobytu. Pro zastření své totožnosti a vyhnutí se možnému postihu si žalobce obstaral padělený občanský průkaz Rumunska č. „X“. Dle vlastního vyjádření si žalobce finanční prostředky k zajištění svých nezbytných potřeb zajišťoval nelegální prací, uvedl, že po dobu 18 měsíců bydlí s kamarádem v jeho bytě v Pardubicích, stejně dlouhou dobu nesdílí společnou domácnost se svou manželkou, se kterou je pouze v občasném telefonickém kontaktu a této ani finančně nepřispívá. Žalobce svůj vztah k manželce označil za kamarádský, manželku však neinformoval o místě svého bydliště. Z vyjádření žalobce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že se hlásí k otcovství k nezl. E. P., nar. „X“, ačkoliv není zapsán v jejím rodném listě jako otec. Nezletilá žije se svou matkou N. P., nar. „X“, státní přísl. Ukrajina, na adrese „X“. Žalobce ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zcela zdrav.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí

výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný přistoupil k zajištění žalobce, neboť dospěl k závěru, že je důvodné se domnívat, že by žalobce v budoucnu mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce žalovaný opřel o to, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez platného cestovního dokladu, nerespektoval vydané výjezdní příkazy a dokonce si obstaral padělaný doklad totožnosti, kterým se prokazoval Policii ČR, čímž se pokoušel oklamat státní orgány v úmyslu vyhnout se postihu, resp. svému vyhoštění. Je třeba zdůraznit, že žalobce dlouhodobě nečinil nic pro legalizaci svého pobytu, když zejména po dobu několika let neučinil žádné kroky k obstarání platného cestovního dokladu, rovněž o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po několika letech svého nelegálního pobytu, bezprostředně po svém zajištění, zjevně veden snahou vyhnout se vyhoštění, když z jeho vyjádření je zřejmé, že jeho cílem je na území ČR zůstat. Žalobce prokazatelně opakovaně porušoval platné právní předpisy ČR a z jeho dlouhodobého chování je zřetelný úmysl v tomto jednání pokračovat (obstaral si padělané průkaz totožnosti, kterým se prokazoval orgánům státu; nelegálně pobýval na území ČR, byl nelegálně zaměstnán). Soud proto konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly dostatečně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v ZZC po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně a nelze současně uplatnit zvláštní opatření ve formě rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, dle názoru soudu není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 16.12.2013, č.j. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013 - 50, a ze dne 16.4.2015, č.j. 7 Azs 71/2015 - 31 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), vyjádřil názor, že samotný nelegální pobyt cizince, ani ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud však zároveň připomíná, že jedním ze základních zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům

právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je v daném případě dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vycházel z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně, dlouhou dobu záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území ČR, neboť pobýval na jejím území nelegálně, a to bez cestovního dokladu, nerespektoval rozhodnutí správního orgánu a opatřil si padělaný cestovní doklad, kterým se prokazoval policii, ale porušoval i normy upravující zaměstnanost, neboť vykonával nelegální práci [srov. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti]. Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné legální kroky, jimiž by svou situaci řešil, když o naprostém nerespektování základních povinností svědčí zejména skutečnost, že po dobu několika let neučinil zhola nic pro zajištění nového platného cestovního dokladu, ačkoliv mu nebylo zatěžko vynaložit úsilí k obstarání padělaného průkazu totožnosti. Jednání žalobce tak naproti jiným případům nepřestavuje pouhý projev pasivity, kdy cizinci často dlouhodobě neřeší svoji situaci a tuto nechají přerůst až do správního vyhoštění, ale v případě žalobce jde o aktivní vědomé porušování právních předpisů, nerespektování povinností vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců. Žalobce prokazatelně s orgány ČR nespolupracoval, naopak se státní orgány pokusil vědomě klamat, když se prokazoval padělaným dokladem totožnosti, který si za tímto účelem opatřil. Výše popsané dlouhodobé jednání žalobce ve svém souhrnu jednoznačně představuje hrubou neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, které nemůže být zhojeno osobními poměry žalobce a současně vylučuje možnost uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu. Je totiž zřejmé, že již v minulosti přijatá opatření (opakované pokuty, výjezdní příkazy) nesplnila svůj účel a žalobce až do svého zajištění v ZZC neprojevil snahu legalizovat svůj pobyt na území ČR. Z vyjádření žalobce, že má v ČR manželku, s níž nežije, finančně jí nepřispívá a kterou už cca 18 měsíců neinformoval o tom, kde bydlí, ani skutečnost, že usiluje o určení svého otcovství k nezl. Emili Petrochko (z jeho vyjádření, přitom vyplývá, že s nezletilou a její matkou žalobce nežije ve společné domácnosti, když uvedl, že bydlí s kamarádem), nelze vyvodit závěr, že by měl žalobce na území ČR rodinné zázemí, které odůvodňovalo použití zvláštních opatření ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu. Přitom sám žalobce svým dosavadním chováním nedává dostatečné záruky, že nebude pokračovat v protiprávním jednání (pro absenci legálního zdroje příjmů, lze důvodně očekávat, že žalobce bude dál negálně pracovat) a bude poskytovat součinnost státním orgánům v řízení o udělení mezinárodní ochrany (dostatečně účinné nebyly ani dříve uložené pokuty, které představují citelný majetkový postih) ani nezakládá důvody domnívat se, že uložení zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu by bylo dostatečné k zabezpečení účasti žalobce v řízení ve věci mezinárodní ochrany (žalobce mařil své ztotožnění tím, že se prokazoval padělaným průkazem totožnosti, nelze vyloučit, že se v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany nestane nedosažitelným). Ze všech uvedených skutečností nelze jinak než dovodit, že v případě žalobce nemůže být účel zajištění nahrazen zvláštním opatřením spočívajícím v uložení povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem ani povinností osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, kdy úvahy o možné budoucí nedosažitelnosti žalobce jsou podepřeny i skutečností, že je současně vedeno řízení o jeho vyhoštění, kterému se žalobce dlouhodobě vyhýbal, a to i obstaráním si padělaného průkazu totožnosti. Svůj závěr o nedostatečnosti uložení zvláštních opatření k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany na str. 3 až 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný opřel o to, že žalobce opakovaně porušoval platné

právní předpisy a svým chováním již v minulosti jasně vyjádřil neochotu vycestovat z území ČR a lze u něj důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky, když takového jednání se dopouštěl opakovaně a dlouhodobě. Soud shledává tyto důvody za přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožňuje. Je zřejmé, že žalobce dlouhodobě nerespektuje právní předpisy, ani státní orgány ČR, jejichž rozhodnutí se podrobit nechce. Za této situace je setrvání žalobce v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak jednak zajistit účast žalobce v řízení ve věci mezinárodní ochrany a jeho součinnost se správními orgány, tak i zabránit žalobci v protiprávním jednání do budoucna. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Soud se přitom zcela ztotožňuje se názorem žalovaného, že žalobce v žalobě nerefletoval dostatečně skutečnost, že po podání žádosti o mezinárodní ochranu, byl nově zajištěn žalovaným v režimu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jak přitom vyplývá z rozsudku Soudního dvora ze dne 30.5.2013, *A. (C-534/11)*, článek 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ve spojení s bodem 9 jejího odůvodnění musí být vykládán v tom smyslu, že se tato směrnice nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu, a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí. V případě, kdy žalovaný postupoval dle § 46a zákona o azylu, nevztahuje se na žalobce již návratová směrnice 2008/115/ES, nýbrž směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (přijímací směrnice). Soud rovněž zdůrazňuje, že jak uvedl výše, žalovaný zvažoval možnost uložení některého z mírnějších opatření definovaných ve shora citovaném ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu, která však v případě žalobce neshledal dostatečně účinnými k dosažení požadovaného účelu s ohledem na všechny konkrétní skutečnosti, které v daném případě zjistil.

Jako zcela nepodložené a nedůvodné soud vyhodnotil vyjádření žalobce o zneužívání práva státními orgány v předcházejících řízeních o vyhostění či o udělení pobytových víz. Za ve věci zcela irrelevantní soud považuje žalobcův požadavek na zohlednění skutečnosti, že pochází ze Zakarpatské Ukrajiny, které se v roce 1919 Československo zavázalo poskytnout autonomi, když zákon o azylu v ust. § 46a objektivně stanoví podmínky zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, stejně tak jako podmínky jeho ukončení, mezi kterými však podmínka resp. kritérium země původu žadatele není. Stejně tak tato skutečnost neodůvodňuje aplikaci vzláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nahrazujících zajištění.

Pro úplnost soud dodává, že posuzoval i přiměřenost a odůvodněnost doby trvání zajištění žalobce. I když se určení délky setrvání v ZZC pohybuje v mezích správního uvážení, musí být z rozhodnutí seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka setrvání stanovena. V souzené věci žalovaný správní orgán stanovil déku zajištění do 27.8.2016, tedy na 110 dní. Při stanovení délky zajištění žalobce vycházel správní orgán z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dní. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu zajištění. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Žalovaný při stanovení délky doby má toliko

možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení není známo. Naopak žalovaný nemůže předjímat, že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení zákona o azylu ani návratové směrnice 2008/115/ES, která na danou věc nedopadá. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 20. června 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová